DANIEL KRÁSNÝ

PAČIČKA

THRILLER Z ČESKÉHO RÁJE

ARGO

DANIEL KRÁSNÝ

PACIČKA

ARGO

Ukázka elektronické knihy

Všem milujícím rodičům.
Tedy možná i vám.

KAPITOLA 1

HUMERÁL

Do toho pořadu mě přihlásila Markéta bez mého vědomí. Když mi tedy zavolala jistá paní z produkce, odpovídal jsem zprvu pouze v citoslovcích. Bylo to loni v červenci a právě jsme na balkoně snídali. Já svůj standardní bílý toast s míchanými vajíčky, Markéta opečený bezlepkový chléb s tvarohem, uzeným lososem, jarní cibulkou a kimči.

„Musíte nám zájem účinkovat v pořadu potvrdit osobně, pane Starý," ráčkoval ve sluchátku ženský hlas. „Video od vaší ženy je sice informačně dostačující, ale já potřebuji mít jistotu, že o všem víte. Že se vším souhlasíte."

„Mhm," kontroval jsem nejistě, zatímco jsem na Markétu vrhal blesky. Ta se nad talířem plným drobků potutelně usmívala a rukama dávala najevo, že se vzdává.

„*Quid pro quo*, Otokare," vlepila mi do tváře, jen co jsem položil telefon na stůl. „*Quid pro quo*." A já spolu se snídaní spolknul i námitky. Koneckonců, byl jsem to já, kdo ji před časem přihlásil do *Masterchefa*. Skončila čtvrtá, a když se loučila se soutěžícími, bulela jako želva. Do té doby nikdo z jejího okolí netušil, že je takové emoce fyzicky schopna.

„Tohle je ale mnohem těžší kalibr než vaření," povzdychl jsem si.

„Tss. Těžší než dva měsíce přetahování se s Valerií o jelení plec v malý spižírně? Vlep si facku," smála se. „Tady můžeš jedině získat. A nikdo po tobě nebude chtít perfektní talíř."

Nevzpomínám si už dokonale na všechny detaily z toho rána, ale domnívám se, že tímhle naše debata skončila. Odpoledne mi pak, na mou žádost, zavolala znovu paní produkční. Potvrdil jsem jí svůj zájem o účinkování v pořadu *Shledání po letech* a celou věc pustil z hlavy.

* * *

Jsem adoptovaný.

A než se zeptáte, ano, vím o tom odmala.

Rodiče si mě přivezli domů na Mělník z kojeneckého ústavu v únoru roku devadesát jedna. Ten večer hustě sněžilo a otcova stodvacítka dostala kousek za Mšenem smyk. Škodovka se prý stala zničehonic zcela neřiditelnou a jako obrovité sáně si to i s posádkou štrádovala k lesu. Otci se nakonec podařilo udržet vůz na silnici nouzovým zatažením ruční brzdy. Dalších jedenatřicet let se k té situaci rád vracel a přitom bohorovně vzýval své řidičské umění, zatímco matka měla na celou událost zcela jiný pohled: otcův záchranný manévr považovala za zázrak shůry.

„Zamilovali jsme se do tvých nadočnicových oblouků a vlasů jako uhel," říkávala, když jsem se po tisící ptal. Měl jsem slabost pro onu romantickou představu, že si mě s otcem vyvolili mezi desítkami řvoucích mimin. Svoji adopci jsem bral jako výsadu. Rodičům jsem se nenarodil. Vybrali si mě. „Byly to ty oblouky, vlasy a taky tvůj výraz," dodávala. „Měl jsi v očích plamínky. A máš je tam dodnes."

O mých biologických rodičích nikdy nemluvili a já se na ně neptal. Pojmenovali mě Otokar po matčině prapraněkom a odsoudili mě tak k doživotnímu opravování nesprávně použitého písmene A. Stejně nekonformní, jako mé křestní jméno, byli i matka s otcem pospolu. Ne snad, že by byli kdovíjak výstřední: jednoduše se k sobě nehodili. On byl rocker. Měl dlouhé šedivé vlasy, bradku a nosil džínovou bundu. Sotva jsem trochu odrostl, brával mě s sebou na koncerty kapel typu Abraxas, Synkopy 61 nebo Keks, a osobně se znal s Magorem Jirousem a dalšími disidenty. Taky hodně četl, především Stouta a McBaina. To matka mívala nos zabodnutý převážně do Bible, a jestliže otec mě nosil coby přívěsek při návštěvách podniků páchnoucích po zvětralém pivu, s matkou jsem každou neděli chodíval do kostela. Doma u večeře se nepotkávali jen dva lidé, ale i dva na míle vzdálené světy.

„Vzájemně se potřebujou," glosovala je jednou Markéta, když jsme spolu chodili asi rok. „Nabalit si tvá máma chlapa jejího ražení, žila by teď v klášteře. Najít si tvůj táta ženskou, jako je on, uchlastal by se. Podle mě se mají, aby oba zůstali příčetný." Tehdy to prohlásila

s nadsázkou, ale já na její slova myslel ještě dlouho potom. Udeřila hřebíček na hlavičku.

Na školní besídce byste mé rodiče v zástupu ostatních označili za ten vůbec nejobskurnější pár. Otec by tam nejspíš postával v tričku s logem kapely The Plastic People of the Universe a podupával si v rytmu neslyšitelné melodie. To matku byste poznali dle svěšených ramenou, drátěných vlasů stažených do pevného drdolu a sivé barvy kůže. Na otcově krku by viselo několik tlustých řetězů, na matčině by se bimbal jak jinak než pečlivě vyleštěný krucifix.

Mezi rodiči mých spolužáků se pak vyjímali ještě něčím. Staří nebyli jen svým příjmením. Když si mě osvojili, táhlo jim už na padesát. Až o mnoho roků později jsem se zabýval myšlenkou, jak je možné, že mě tenkrát dali právě jim. Co to, že v ústavu nepreferovali mladší rodinu? Nebo o mě nikdo jiný nestál? Po čase jsem své hlodající úvahy krmil teorií, že moje adopce musela být tak trochu protekční. Psal se koneckonců rok 1991 a táta měl známosti v disentu. Tak či onak, když jsem se touhle myšlenkou v duchu soužil, neměl jsem se již koho zeptat. Matka zemřela, když mi bylo devětadvacet. Táta se upil k smrti o dva roky později.

Matčin pohřeb byl skromný a pietní.

Otcův hlučný a kytarový.

Ten jeho si pamatuju líp. Asi desítka jeho pivních přátel, intelektuálů převlečených za bezdomovce, si špatně utáhla kravaty a dlouhé hřívy svázala do gumiček. Vůdce smečky, habán v kožené bundě, kterému ostatní přezdívali Bakalář, položil na otcovu rakev mezi květiny půllitr s pivem. „Tohle by máma neschválila," špitl jsem Markétě, když se z reproduktorů rozvinula melodie písničky *Muchomůrky bílé* od Mejly Hlavsy. Kar v otcově domovské hospodě se pak proměnil v koncert. Trvalo mi dvě velká piva a tři panáky režné, než jsem se ujal role nevoleného frontmana a nechal hlasivky v refrénech šlágrů svého dětství jako *Válka je vůl* nebo *Proč holky pláčou*.

Ta podivná dvojka měla tisíce neduhů: jejich láska ke mně však byla bezpodmínečná. Ačkoli se nikdy nekoupali v penězích, přetrhli by se, jen abych nestrádal. A když jsem se po maturitě hladce dostal na žurnalistiku, upekla mi matka dort. Dort! Moje matka! Kdybyste ji znali, došlo by vám, jak absurdně ta slova znějí takhle pospolu.

Jak moc mi oba scházejí, mi došlo asi měsíc po otcově funusu. Nově nabytou prázdnotu v srdci jsem se pak rozhodl zaplnit po svém. Na Spotify jsem si sestavil playlist s otcovými oblíbenými hity a na krk si pověsil matčin křížek. Společně s mělnickým bytem mi tak po rodičích přece jen něco zbylo.

Víra a rokenrol.

* * *

Tu pačičku jsme s Markétou našli tenkrát, když jsme uklízeli zděděný byt.

Dva roky otcova vdovského života přeměnily vypulírovanou tři plus jedničku v trosky Hirošimy. Vrstvy prachu a špíny obarvily spáry mezi dlaždicemi do tmavohněda, ze dřezu pozorovaly dění v jídelně komínky špinavého nádobí. Celý byt obsadila armáda pivních láhví. Válely se u křesla před televizí, na stolku vedle manželské postele i zakutálené pod záchodovou mísou. S Markétou jsme se navzájem trumfovali, kdo najde sklo na podivnějším místě. Já našel dva kousky zapadlé v prázdném truhlíku za oknem, ona zas jeden nedopitý exemplář ve vysoké černé váze, v níž matka dlouhá léta vystavovala seschlé květy mochyně.

Při šůrování obýváku jsem na starém gramofonu zapojil jednu z otcových desek: to nejlepší od The Rolling Stones. Za doprovodu Jaggerova chrapláku nám práce odsýpala, jenomže potom přišla *Ruby Tuesday* a já musel slzy kanoucí z očí vysušit postáváním u otevřeného okna. Nechal jsem tu baladu doznít a pozoroval z pátého patra panorama, které jsem znal nazpaměť.

„Zlato? Kam mám dát tohle?“

Otočil jsem se na podpatku. Na místech, kde ještě před okamžikem překážela kopice špinavého prádla, stála Markéta a v gumových rukavicích třímala vetchý šanon.

„Co v tom je?“

„Účtenky, záruční listy,“ pravila a procházela přitom štos. „A dost pravěký. Ale, no nekecej! Faktura na *Nokii N-Gage* z roku 2005 za celejch osm tisíc korun. Nepochlubil ses mi, že jsi byl na základce buržoust.“

Otevřel jsem dřevěná křídla přilehlé almary a vyvalil se na mě mráček prachu. Fochy skříně se prohýbaly pod papírovými štosy. Ve spodních

patrech jsem jen podle hřbetů rozpoznal několik vydání *Rychlých šípů* a vybledlou červeň starých školních sešitů číslo 544.

Na nejvyšší poličce trůnila kartonová krabice s víkem.

„Co vím, tak důležitý věci dávali naši tamhle nahoru. Asi abych na ně nedosáh," ušklíbl jsem se a pak svoji ženu pobídl: „Dej to kamkoli."

„Ty tu krabici nechceš sundávat?"

„Měl bych?"

Markéta mi věnovala pohled, z něhož jsem vyčetl, že jsem tuplovaný osel. „A co když tam jsou nějaký smlouvy, který bys měl zrušit? Nebo – nedej bože – splátkový kalendáře."

Vzdychl jsem si. Měla pravdu. Za posledních pár let jsem si posmrtné administrativy užil dosyta. Otec byl nepraktický beran a po matčině smrti jsem na všechno zbyl sám, dokonce i na vyřízení jeho vdoveckého důchodu. Zástup všemožných rušení, přepisů i odhlašování nebral konce. Pamatuju se, jak mě ze všeho nejvíc překvapila obálka s upozorněním, že má matka nezaplatila předplatné měsíčníku *Moderní bydlení*, a že jí tedy bude záhy zrušeno. Zůstal jsem perplex. Interiérový design mi k matce seděl ještě o něco méně než pečení dortů. Když jsme s Markétou deratizovali byt od prázdných pivní láhví, právě jsem si dával druhé kolo. Jen matčiny nacionálie v dokumentech nahradily ty otcovy.

Krabice byla nakonec lehčí, než jak se mi prve jevila, a divně to v ní chrastilo.

Odklopili jsme víko.

Nebyly tam ani směnky, ani smlouvy.

Nejprve jsem z ní vyjmul svoji starou, svítivě zelenou cyklistickou helmu. Byla naprasklá jako kokosový ořech. „Takhle mohla dopadnout tvoje hlava, ty trumbero," vytanulo mi v tom okamžiku na mysli otcovo kárání. Mohlo mi být tak devět let a zrovna jsem si oblíbil jízdu bez držení. Mé dětské frajeření však jednoho dne překvapil silniční výmol, kvůli němuž jsem se vymrštil do vzduchu a temenem hlavy si to namířil rovnou na nepříhodně umístěný buližníkový kámen. Zázrakem se mi nic nestalo. Z cyklistické helmy s obrázkem mých milovaných *Želvích Ninjů* se však div nestaly přilby dvě.

„Proč by si ji vaši schovávali?" zeptala se Markéta, když jsem jí onu vzpomínku převyprávěl.

Pokrčil jsem rameny.

Ukázka elektronické knihy

I další poklady se však pyšnily alarmující úrovní podivnosti. Našli jsme prázdnou krabičku od antibiotik, ruční brzdu z otcovy staré stodvacítky, i kousek jakési drobné omšelé slonoviny, z níž se po bližším ohledání vyklubal můj mléčný zub. Když jsem v krabici objevil i salátové vydání Bible, vyprskla Markéta smíchy: „Já už vím, o co jde. To jsou tvý relikvie smrti! Když zničíš všechny tyhle krámy, rozletíš se v tu ránu na kousíčky."

Zasmál jsem se, ale humor mě záhy přešel.

Úplně na dně leželo cosi zabalené v bílé látce. Bylo to lehké a nemělo to tvar. Z látky čouhalo několik dlouhých šňůrek. Nejdřív jsem se domníval, že jde o kuchařskou zástěru. Jen co jsme však s Markétou na podlaze látku rozprostřeli, rozeznal jsem charakteristický tvar kněžského humerálu.

„Fuj, co to je?" odfrkla si Markéta, když na ni z bílého amiktu vykoukl kousek béžové matérie. Rozpačitě jsme pozorovali tu dobrých deset centimetrů dlouhou tenkou věc, zakončenou pěti okrově žlutými drápky. Vyhlížela vysušeně a staře. Já na tu ohavnost ukrytou v srdci humerálu zíral s otevřenými ústy, ale Markéta hbitě spřádala úsudky.

„Vy jste měli nějaký zvíře?"

„Myslíš domácí? Ne. Teda vlastně křečka. Brzo pošel."

„Připomíná mi to pacičku," dedukovala. „Takovou tu prasečí nožku pro psy. Prodávají je ve zverimexu, děsně smrděj. Náš Bruno se po nich mohl utlouct."

„My psa neměli."

Snad to bylo tím, jak Markéta promluvila o zápachu, ale zničehonic jsem intenzivně vnímal odér papírové zatuchliny valící se z útrob almary. Vstal jsem a odvrávoral do kuchyně pořádně si zavdat kohoutkové vody. Z poličky nad jídelním stolem na mě zírala tátova nedopitá láhev becherovky. Ovládl jsem nenadálou chuť loknout si spíš z té.

Když jsem se vrátil do obýváku, pročítala si Markéta s kamennou tváří jakousi zažloutlou stránku. Spočítal bych na prstech jedné ruky, kdy jsem její obličej viděl zcela prostý břitkých jiskřiček.

„Zlato? Tohle bys měl asi vidět. Našla jsem to v tý látce."

Zamžoural jsem na písmena vyšisovaná časem. Šlo o prostou zprávu adresovanou Evženii. Ano. Moje matka se jmenovala Evženie a její víra v Boha byla celý život pevná jako stehna brazilské tanečnice. S tím

jménem a zálibou v pánbíčkovi mohla klidně připutovat strojem času z osmého století.

Přečetl jsem si těch pár slov hned několikrát.

Evženie,
před nedávnem jsme přijali nalezence, který vykazuje hned šest z osmi rysů. Nemám skálopevnou jistotu, mohu se jen domnívat. To dítko je velice krásné. Dejte mi, prosím, vědět, zda si pro něj přijedete. Volejte večer. Domácí telefon.

Kabonil jsem se a nemohl se zbavit dojmu, že čtu neblahou šifru. Periferně jsem vnímal Markétiny sevřené rty.

Šest z osmi rysů. Volejte večer. Domácí telefon.

Těch několik slov blednoucích na věkovitém papíru působilo jako výstřižek z hloupého hororového skriptu. Trvalo šest počtení, než se mi mozkem konečně prokousal i racionální červ. Vždyť o co jde. Matka s otcem prostě měli velmi konkrétní představu, jak by mělo jejich mimino vypadat. A nepůsobí snad každý starý dopis, navíc takhle strohý, poněkud zlověstně?

„Páni," vydechl jsem nakonec a věnoval Markétě rozpačitý úsměv.

„Trochu creepy, ne? Přečteš ten štempl dole?"

Pracně jsem začal s luštěním typického obdélníku. Byl matný a šmouhatý. Jeho autorka zřejmě razítko nedostatečně vyráchala v inkoustovém polštářku.

„Lud-mi-la Svar-ná. Nebo Švarná. Kojenecký ústav Studená Dolina. Je tu ještě adresa, ale ta už je nečitelná. A tady dole někdo připsal tužkou nejspíš poštovní směrovací."

„To bude telefon. Pevný mívaly pět čísel," uvažovala Markéta.

„Až se vezmeme, příjmení Stará ti bude slušet."

Markéta mě dloubla do žeber a podivná nálada v bytě po rodičích si povolila kravatu. Vrátili jsme krabici do police a skříň zavřeli. Na podlaze jsme nechali ležet jen ten nejpodivnější z nálezů. Uprostřed bílého humerálu se vyjímala sušená pacička jako právě porozené jezule. Ani mně, ani Markétě se na tu věc nechtělo sahat.

Zbytek odpoledne se mnou nebyla řeč.

Drhnul jsem vanu, myl nádobí a posléze si prohlížel fotografie z dětství, které jsem našel vysypané v šuplíku pod televizí. Přemýšlel jsem u toho nad tím dopisem. O dni, kdy si mě rodiče vyzvedli z kojeneckého ústavu, jsem měl za ty roky jasnou představu. Ostatně i vám jsem se o ní už zmínil: mé vlasy jako uhel, nadočnicové oblouky, jiskřičky v očích a tátův smyk. Celé dětství jsem žil v domnění, že když si mě rodiče vybírali, přijeli do kojeneckého ústavu jako do supermarketu. Znenadání jsem se ale dozvěděl, že jsem byl spíš rekomando.

Rekomando vykazující hned šest z osmi rysů.

Velice krásné rekomando.

* * *

Uběhly dny a já ten dopis ukrytý v humerálu nedokázal pustit z hlavy. To, co mě za života rodičů nezajímalo, mi najednou vrtalo hlavou. Odkud pocházím? Kdo je moje matka? Žije ještě? A proč se mě před třiatřiceti lety vzdala?

„Možná je někdy lepší nevědět," krčila rameny Markéta, když jsme to jednou večer probírali. Já se jen dlouze napil piva a dal jí za pravdu. Ať byla skutečnost jakákoli, sotva jsem mohl být dítětem lásky. Mnohem spíš jsem byl nenadálým důsledkem znásilnění, závislosti na drogách nebo prasklého prezervativu.

Přesto jsem hledal.

Dokonce jsem se do bytu svých rodičů krátce nato vrátil a humerál i s dopisem a pacičkou znovu rozbalil. Všechno jsem si vyfotil na svůj iPhone a poté ještě zevrubně prošmejdil pár předem promyšlených míst. Žádné další stopy. Jen kopie matričních dokumentů, které jsem dávno znal. Dítě nezjištěné totožnosti. Datum narození stanovené odhadem soudního znalce.

Pátral jsem i online.

Studenou Dolinu, městečko s pěti tisíci obyvateli, dvacet kilometrů západně od Turnova, jsem skrze Google Earth procestoval tam i zpátky. V archivu na webové stránce obce jsem našel, že kojenecký ústav museli zavřít na podzim roku 1991, tedy sotva pár měsíců po mém narození. Strohá zpráva informovala o požáru. Když jsem na danou adresu namířil žlutým panáčkem, otevřel se mi na monitoru výhled na kopcovitou

louku. Nebýt podlouhlého obdélníku sutě u pozůstatků prašné cesty, nikdy bych neuhodl, že na tom místě někdy stál rozlehlý dům.

Internet byl na všechny Ludmily Svarné i Ludmily Švarné neobvykle skoupý. Nejblíže mému vyhledávání se jevila jakási Becky Kristína Švarná, dle profilové fotografie nanejvýš šestnáctiletá blondýna s chorobnou zálibou ve šminkách a filtrech. Dle facebookových informací měla studovat střední odborné učiliště obor kadeřnice v Turnově. Nechal jsem to být. Jak se říkávalo u nás v redakci deníku *Pramen*, takový pokus byl „zatrpacený longshot".

Jen co přešla pěna dní, nechal jsem pátrání po biologických rodičích být. V práci jsem se pustil do báječného projektu – reportážní série o policejních pomníčcích –, který mi záhy začal ukusovat čas až k ohryzku. Dny i noci jsem trávil rešeršemi a telefonickými hovory s bývalým kriminalistou Antonínem Kolovratem, mým nově nabytým partnerem ve zločinu.

V té době se taky Markéta účastnila natáčení *Masterchefa.*

Zatímco já jsem se po večerech probíral starými novinovými články a vypůjčenými policejními spisy, Markétiny oči, lemované hlubokými tmavými kruhy, louskaly postupy správné tvorby odpalovaného těsta a stavění věže croquembouche. Namísto obvyklých specialit jsme se tehdy stravovali výhradně big macy a pizzou.

Usínali jsme vyčerpaní, ale šťastní.

Oběma se nám v životě rozepisovaly nové lákavé kapitoly.

Když pak asi půl roku nato běžela Markétina řada v televizi, trnul jsem každou středu jako u finále v Naganu. Markéta mi po natáčení odmítla prozradit svůj výsledek a zaklínala se při tom právními regulemi pořadu. Kdykoli tak v pořadu oblékala černou zástěru a musela v časovém presu bojovat o setrvání v soutěži, častovala mé nervózní já u televize záhadnými pohledy.

To, že je má partnerka úžasná, jsem věděl už léta. Když ale v osmém díle dekonstruovala couračku do podoby zelného uměleckého díla tak umně, až porotci Radku Kašpárkovi vyhrkly slzy dojetím, vystřelila v mých očích úroveň Markétiny úžasnosti do výšek nadprůměrně rostlé žirafy.

„Zírej," drkla do mě během jedné z tisíce reklamních pauz. Tklivé pianové tóny právě doprovázely informaci o konaném konkurzu do

chystané televizní šarády. **Chybí ve vašem životě někdo důležitý? My ho pro vás najdeme.** Vtíravý hlas ještě odříkal kontaktní e-mailovou adresu a název webové stránky s příslušným formulářem. „To je jak dělaný pro tebe. Přihlásím tě."

Ani na vteřinu jsem nevěřil, že by mě Markéta skutečně mohla přihlásit. Věřte mi. Ani na jednu vteřinu. Proto jste mě taky na začátku knížky přistihli u snídaně tak překvapeného. Stačil tehdy jediný můj souhlas, a z kopií mých matričních záznamů a fotek věcí, které jsme s Markétou vyštrachali z humerálu, se staly indicie pro televizní tým pátračů. Dlouhé měsíce se nic nedělo, pouze jsem absolvoval možná šest telefonických hovorů s několika jeho členy. Otázky, které mi kladli, byly na jedno brdo, a já na ně trpělivě odpovídal všemožnými permutacemi slova „nevím".

Když mi zavolali v červnu příštího roku, už se na víc neptali.

Vlastně až na jednu věc:

„Dobrý den, promiňte, hovořím s panem Starým?" Rotacismus slovního projevu hlavní produkční pořadu *Shledání po letech* byl nezaměnitelný. „Pane Starý," pokračovala poté, co jsem jí přitakal. „Mám pro vás milou novinu," řekla a já už tušil, do čeho se řítím. Další její čtyři slova, která tentokrát pozbývala souhlásky er, mi měla navždy změnit život: „Někoho jsme vám našli."

KAPITOLA 2

POMNÍČKY

Ten telefonát mě zastihl v Kamenici nad Lipou. Volné ucho jsem si drtil prázdnou dlaní, abych přes svěží jarní vítr vůbec slyšel.

„Někoho jsme vám našli."

Jedna z těch vět, při nichž se vám bezděčně podlomí kolena.

Já ale neměl židli, na niž bych se mohl posadit. Postával jsem na polní cestě u zahrádkářské kolonie, pozoroval rašící stvoly denivek vykukující z mulčovací kůry a vykoktával jednoslovné odpovědi.

Když jsem zavěsil, vrátil jsem se ke dvěma mužům. Staršímu z nich, chalupáři ve flanelové košili, seděla na pravém očním víčku bradavička. Vykukoval na svět zpoza dřevěného plotu své zahrady jako soused Wilson ze seriálu *Kutil Tim*. To druhého muže jsem viděl celého. Kapitán Antonín Kolovrat, v opraných džínech a v kožené bundě, potahoval zbytek cigarety a ze zkoumavého pohledu, kterým mě častoval, jsem vyvodil, o kolik odstínů jsem během telefonátu zbledl.

„Stalo se něco?" zeptal se mě.

„Nestalo." Kvapně jsem vytřepal z bundy diktafon a kývnul jsem na seniora za plotem. „Pane Votavo, ještě jednou bych chtěl poděkovat za ochotu s námi spolupracovat."

„Ale to je to nejmenší," mávl Votava rukou plnou mozolů. „Jsem rád, že se na Marušku nezapomíná. Vážně se nechcete jít posadit dovnitř? Mám tam čaj. Asi bych našel i láhev tuzemáku."

„Není potřeba, nebudeme vás obtěžovat dlouho," usmál jsem se, jakkoli by mi posezení i ždibec rumu najednou přišly vhod. Při natáčení podcastu *Pomníčky* jsem však při rozhovorech s lidmi preferoval exteriéry. Venkovní ruchy přidávaly vyprávěnkám svědků na dramatu.

Ukázka elektronické knihy

Třiašedesátiletá Marie Tichá byla nezvěstná od roku 2003. Po drobné ženě s šedivým mikádem tehdy marně pátrali policejní hlídky, oba odrostlí synové, sousedé, a dokonce i sám kamenický starosta. V okolí nezbyl jediný patník, který by neočuchal policejní pes. Nezůstal jediný hvozd, jejž by technici nenavštívili s termovizí. Žena, kromě pokročilé formy šedého zákalu, netrpěla zdravotními problémy. Blízcí a známí ji popisovali jako klidnou nekonfliktní osobu bez nepřátel. Přesto jednoho listopadového odpoledne, před osmnácti lety, prostě zmizela. Naposledy ji spatřil soused na zahradě její chalupy, v níž od smrti manžela žila sama. Ten soused se jmenoval Votava a právě si mnul bradu drsnou jako šmirglpapír.

„Tak s čím vám pomůžu, pánové?"

„Popsal byste nám, prosím, ten den, kdy jste naposledy Marii Tichou viděl?"

„No, viděl, viděl," poválel si Votava to slovo v ústech. „Nejenže viděl. Já s ní dokonce i krátce klábosil. Oba jsme byli na zahradě. Byl to mocičko pěknej den." Votavovi ztuhly rysy. „Ježiši, to vyznělo ale blbě. To tam nedávejte, to, že to byl pěknej den."

Přívětivě jsem na něj mrknul. Diktafonem jsem rozehrál tenisovou partii mezi našimi ústy. „O čem jste spolu mluvili?"

„O růžích."

„O růžích?"

„No. Jak bylo ten den pěkně – svítilo sluníčko a oba jsme dostali stejnej nápad: rozhodli jsme se zazimovat růže. Maruška měla nádherný, keřový, velkolistý. Táhly se takhle po celý délce jejího plotu." Votava předpažil a namířil ukazováček k místům, kde zánovní dřevěné plaňky oddělovaly jeho pěstěnou zahradu od sousedního pozemku. Ukazovat nemusel. S Antonínem jsme od místní realitky vydyndali klíče a mlčky si před rozhovorem s ním prošlápli zahradu a nafotili domek Marie Tiché. Po velkolistých růžích se na ní dávno slehla zem. Jejích tři sta metrů čtverečních anektoval pýr a já si na svých kalhotách odnesl jako suvenýry lepivé lístky svízele přítuly.

„Tehdy jsem měl ještě drátěnej plot. Pozdravili jsme se a já si po chvíli všim, že má málo chvojí."

„Chvojí?"

„No jasně. Když se rozhodnete zazimovat růže, musíte je sestřihnout až ke kmínku a schovat je pěkně pod chvojí."

Ukázka elektronické knihy